

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμναικό Μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΔΑΝΤΗ

(ΑΛΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

"Ήξερε άραγε πώς θα μ' εύρισκε στο σπίτι ή φανταζόταν πως κατέφυγα στο πατρικό μου σπίτι; Αυτό δεν τό γνωρίζω...

"Ότσοο, μόλις έφτασε στο σπίτι ο 'Αρτέμης, ή πρώτη του δουλειά ήταν να ρωτήσει την ύπνρέρτρια, σαν κάτι να ύποψιαζόταν:

—Μέ ζήτησε κανείς;
—Όχι, κύριε, τού άπάντησε ή ύπνρέρτρια.
—Κανείς, κανείς;
—Όχι.
—Δέν ήρθε κανείς;
—Κανείς... έκτός του γιατρού.
—Ό 'Αρτέμης ξαφνιάστηκε.
—Τού γιατρού! Για ποιόν γιατρό μιλάς;
—Γιά τό γιατρό πού έφερε ο κ. Λεάνδρος.
—Δέν σέ καταλαβαίνω. Τι θές να πής; Ποιόν γιατρό ζέφερατε καί γιατί, για ποιόν;
—Ό 'Αρτέμης μιλούσε τώρα άπότομα θυμωμένα.
—'Η ύπνρέρτρια πού τόν φοβόταν, τόν έτρεμε, τού ειπε σαστιμένη:

—Μιλώ για τό γιατρό πού ήρθε καί ειθε την κυρία.
—Ό 'Αρτέμης έσφιξε τις γροθιές του.
—'Η ύπνρέρτρια τόν κύτταξε έντρομη.
Φοβόταν μήπως τή χτυπήσει, πράγμα πού καί άλλη φορά ειχε συμβεί εύτυχώς Πάνω στην όργη του ο 'Αρτέμης γινόταν θηριο κι' άπλωνε τό χέρι του ακόμα καί στις δυστυχισμένες ύπνρέρτριές του.

Γιατί να μή συμβή τό ίδιο καί τώρα;
Μά—πράγμα παράξενο—ο βάνουσοσ αυτός άνθρως ουγκρατήθηκε Γιατί; "Ισως φοβήθηκε. "Ήθελε να εξακριβώσει πως προηγούμενος τί ακριβώς συνέβαινε. "Ήμου άρρωστη πραγματικός ή τού έπαιξα κανένα άσχημο παιχνίδι, ουνενηομένη με τό Λεάνδρο;
"Η σκέψεις αυτές ουγκρατήσανε τόν 'Αρτέμη.

Τί ειχε να χάσει άλλωστε;
"Θ' άνέβαινε άμέσως άπάνω καί θα έλεγε τί γίνεται, με τά ίδια του τά μάτια.

—Ποιός εινε τώρα σπίτι; ρώτησε την ύπνρέρτρια.

—Ό κ. Λεάνδρος, άπάντησε ή ύπνρέρτρια.

—Καλά.
Καί σπρώχνοντας άπότομα την ύπνρέρτρια, άνέβηκε άπάνω.

Τή στιγμή αυτή, έγώ καιόμου άπ' τόν πυρετό καί παραμιλούσα.

Ό Λεάνδρος, πού καθόταν πλάι μου, βουβός καί λυπημένος, άκούοντας τόν πατέρα του, σηκώθηκε καί τοιμάστη. Ε να φύγη άπ' τό δωμάτιό μου. Δέν ήθελε να βρεθί μαζί του άντιμέτωπος, όπως μου έξηγησε άργότερα. "Εδινε τόπο στην όργη, στη δικαία του όργη, έχοντας ύπ' ύψιν του τή σοβαρή κατάσταση, στην όποια βρισκόμου.

Πριν φύγει, έν τούτοις, έσκυψε άπό πάνω μου καί μου μίλησε σιγά:

—Μαμά!
"Αλλά δέν τόν άκουσα.
Δέν αισθανόμου πειά πού βρίσκομαι. Συγγρόνας άντήχησαν στη σκάλα τά βαρειά βήματα του 'Αρτέμη. Την ίδια στιγμή, στην πόρτα τής κάμαράς μου πρόβαλε ή κυρά Μάρθα.
—"Ερχεται! ψιθύρισε στο Λεάνδρο.

Καί τούγενψε να φύγη.

Ό Λεάνδρος δέν έφερε καμιά άντίρρηση. Αύτός άλλωστε ήταν κι' έ σκοπός του.

—"Εχε τό νου σου στη μαμά! ειπε στην κυρά Μάρθα.

Καί βγαίνοντας άπ' τό δωμάτιό μου, τράβηξε ίσια στην κρεββατοκάμαρά του. Μπήκε μέσα κι' έκλεισε την πόρτα.

Την ίδια αυτή στιγμή, άκούστηκε στο διάδρομο τό γρήγορο βήμα του 'Αρτέμη, ο όποιος έρχόταν ίσια στην κρεββατοκάμαρά μου.

"Κοιτά μου ειχε μείνει ή κυρά Μάρθα.
"Ό 'Αρτέμης έσπρωξε άπότομα τή μισόκλειστη πόρτα καί μπήκε μέσα άγριος, κατασφιασμένος. "Η πρώτη του ματιά έπεσε στο κρεββάτι, στο όποίο ήμου άπλωμένη. Με κύτταξε καλά-καλά καί στάθηκε αμίλητος. "Εγώ άνέπνεα βαρειά καί δύσκολα. Λόγια άσυνάρτητα ζέφευγαν άπό τά χείλη μου.
—"Ερχεται!... Σώστε με!... Δέν θέλω... Δέν πρέπει...

"Η κατάσταση μου αυτή έκαμε έντύπωση στον 'Αρτέμη.
"Ότε δέν παίζαμ κανένα παιχνίδι εις βάρος του Δέν έπρόκειτο περί κωμωδίας. "Ήμου σοβαρά άρρωστη. "Επρεπε συνεπώς ν' άλλάξη τακτική, να ουγκρατηθί, να φυλάξη τό θυμό καί τή λύσσα του γι' άργότερα, να πιείη, προς τό παρόν, τόν πόθο τής εκδικήσεως. Καλμαρισμένος κάπως, γύρισε προς την κυρά Μάρθα καί τή ρώτησε:

—Τί συμβαίνει εδώ;
—Μιλάτε σιγότερα, κύριε, τού ειπε ή καλόκαρδη γερόντιοσα. "Η κυρία εινε άσχημα.

—Δέν σου ζήτησα να με συμβουλευήης. Ρωτάω τί γίνεται εδώ.

—"Η κυρία ειν' άρρωστη, κύριε. Δέν τή βλέπετε;

—Τί έχει;
—Δέν ξερω ακριβώς. Ό γιατρός μίλησε ιδιαίτερος με τόν κ. Λεάνδρο. Θέλετε να καλέσω τόν κ. Λεάνδρο;

—Πού εινε αυτός;
—Στό δωμάτιό του, θάρρα.

Καί ή κυρά Μάρθα, τράβηξε για τό δωμάτιό του Λεάνδρου. Μά ο 'Αρτέμης την σταμάτησε άπότομα:

—Πού πές;
—Στού κ. Λεάνδρου.

—Κάθου εκεί πού βρισκοσαι. Σου απαγορεύω να κάνης δουλειές του κεφαλιού σου.

—Όπως θέλει ο κύριος.

—Αυτό θέλω.

—"Ακουσε... τής ειπε κατασφιασμένος πάντα. Θα λείψω ίσως λίγες ήμέρες. Θα μείνω στην έπαυλι... στο ξενοδοχείο... "Όπου μ' άρέσει τέλος πάντων. Κατάλαβες;

—Μάλιστα, κύριε.

—Τίποτε άλλο. Πήγαινε.

"Η κυρά Μάρθα έφυγε καταφοβισμένη.

"Ήξερε καλά πόσο επικίνδυνο ήσαν οι θυμοί αυτού του κυριού τής καί πόσο άγρια ζέσπαγαν.

Μετά πέντε λεπτά ο 'Αρτέμης κατέβηκε άπό τό σπίτι κι' έφυγε, χωρίς να πη λέει πειά σέ κανένα.

Σ' όλο αυτό τό διάστημα, ο Λεάνδρος βρισκόταν στο δωμάτιό του. Μά δέν ήταν μόνος. "Ήταν μαζί του καί μιιά εξαδέλφη μου, ποδγε περάσει άπό τό σπίτι, έντελώς τυχαία, για να δώ τί γίνομαι.

"Η εξαδέλφη μου ήρθε τή στιγμή πού ο 'Αρτέμης βρισκόταν στην κρεββατοκάμαρά μου. "Η ύπνρέρτρια πού τής άνοιξε δίωας, ειχε την πρόνοια να μην

"Εμειναν κλεισμένοι εκεί, ώπου ο 'Αρτέμης έφυγε...

τῆς πῆ τίποτε ἀπ' ὅσα συνέβησαν καὶ νὰ τὴν οδηγήσῃ στὸ δωμάτιο τοῦ Λεάνδρου. "Ἔτσι, ἔμειναν κ' οἱ δύο κλεισμένοι ἐκεῖ πέρα, ὡς πού ὁ Ἀρτέμις ἔφυγε.

"Ὀλίγη αὐτὴ ἡ ταραχὴ καὶ ἡ ἀναστατάσις ἐξάφιασαν τὴν ἐξαδέλφη μου.

"Ὁ Λεάνδρος φρόντισε νὰ τὴν καθουχάσῃ, χωρὶς νὰ τῆς πῆ ὡστόσο ὅλη τὴν ἀλήθεια.

"Ἡ μαμὰ εἶπε ἄρρωστη, τῆς ἐξήγησε. Τώρα σὲ λίγο θὰ περάσωμε στὸ δωμάτιό της. Εἶπε μέσα ὁ μπαμπὰς καί... δὲν θέλω νὰ τὸν δῶ. "Ἐχει τὰ νεύρα του σήμερα...

Πράγματι, μόλις ὁ Ἀρτέμις ἔφυγε, ὁ Λεάνδρος ὠδήγησε τὴν ἐξαδέλφη μου στὴν κρεββατοκάμαρά μου. Οὔτε κατάλαβα δμως τὴν σφίξι τῆς. "Ἐξακολουθοῦσα νὰ παραμιλοῦσα, ζητῶντας διαρκῶς νερό... νερό!

"Ἡ ἐξαδέλφη μου ἀνησυχῆσε, τρόμαξε, βλέποντάς με μὲ τέτοιο χάλι.

"Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὴ θεία, εἶπε στὸ Λεάνδρο, ἔτσιμὴ νὰ φύγῃ καὶ νὰ πάῃ νὰ δῆ τὴ μαμὰ μου.

Μὰ ὁ Λεάνδρος τὴν ἐμπόδισε.

"Ὁχι, ὄχι, σὰς παρακαλῶ, τῆς εἶπε. Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆσετε τὴν κ. Μπριλλάντη. Εἶπε κ' ἐκείνη ἄρρωστη, ὅπως ἔχετε. Δὲν πρέπει νὰ τὴν τρομάξετε. "Ἄν παραστή τέτοια ἀνάγκη, θὰ πάω νὰ τὴν εἰδοποιήσω ἐγώ. Θὰ πάω νὰ τῆς τὸ πῶ, μὲ τρόπο.

"Ἡ ἐξαδέλφη μου δὲν ἐπέμεινε. Κατάλαβε πὼς ὁ Λεάνδρος εἶχε δίκιο. Κάθησε ἄρκετὴ ὥρα στὸ σπῆτι καὶ κατόπιν ἔφυγε. Θὰ ἔξαπερουοῦσε τὸ ἀπόγευμα γιὰ νὰ δῆ πὼς εἶμαι.

Μολὶς ἡ ἐξαδέλφη μου ἔφυγε, ὁ Ἀλέξανδρος ρώτησε τὴν κυρὰ Μάρθα τί συνέβη μὲ τὸν πατέρα σου.

"Ἦταν καταφορτικώμενος, τοῦ εἶπε ἡ γρηγὰ καμαριέρα. Πολὺ φουρκιωμένος, παιδί μου. "Ἐκαμες πολὺ καλά νὰ μὴν παρουσιάστῃς μπροστὰ τοῦ. "Ἐρχόταν ἀποφασισμένος νὰ στήθῃ καυῶ, μὰ ἡ κατάσταση τῆς μαμᾶς σου τὸν συγκράτησε. Δὲν ἔδειξε ὡστόσο καμμιὰ συγκίνηση, κανένα ἐνδιαφέρον. Σὲ ἄλλο του! Πρῶτὴ φορὰ εἶδα τόση σκληρότητα. Οὔτε ἀπὸ ἀσάλι νῆταν ἡ καρδιά του, δὲν θὰ φερνόταν ἔτσι. Σὲ ἄλλο του!...

"Δὲν σὲ ρώτησε τίποτε ἄλλο; εἶπε ὁ Λεάνδρος.

"Ὁχι, κύριε, τίποτε.

"Δὲν σοῦ εἶπε τίποτε γιὰ τὴ μαμὰ;

"Ὁχι.

"Θὰ ξαναγυρίσῃ;

"Ἡ κυρὰ Μάρθα ἀναστράφη.

"Ὁχι, κύριε. Δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ, κ' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶν' ἐκεῖνο ποῦ μὲ σασιζέι.

"Τί θές νὰ πῆς δηλαδῆ;

"Νά, παιδί μου, μοῦ εἶπε πὼς θὰ λείψῃ μερικὲς ἡμέρες.

"Θὰ λείψῃ;

"Νά, ναι. Θὰ πάῃ νὰ μείνῃ, λέει, στὴν ἑπαυλὶ ἢ σ' ἓνα ξενοδοχεῖο...

"Ἀλήθεια! Σοῦ τὸ εἶπε αὐτὸ; Τὸ ἄκουσες καλά;

"Πολὺ καλά, κ. Λεάνδρε.

"Ὁ Λεάνδρος ἀνόσασε μ' ἀνακούφισι.

"Ἐπὶ τέλους!...

Αὐτὸ ἔδειχνε βέβαια τὴ σκληρότητα καὶ τὴν ἀδιαφορία τοῦ Ἀρτέμις γιὰ μένα, μὰ ἦταν συγχρόνως κ' εὐχάριστο, πολὺ εὐχάριστο. Θ' ἀπουσίαζε ἀρκετὲς ἡμέρες ἀπὸ τὸ σπῆτι, θὰ μᾶς ἄφηνε ἡσυχούς. Δόξα σοὶ ὁ Θεός!...

Πραγματικῶς, ὁ Ἀρτέμις ἔκαμε μιά βδομάδα νὰ πατήσῃ στὸ σπῆτι. Ποῦ ἔμεινε; Κανεὶς δὲν ἤξερε. Μὰ οὔτε κ' ὁ Λεάνδρος φρόντισε νὰ τὸ μάθῃ. "Ἰσως ἔμεινε στὴν ἑπαυλὶ, ἴσως καὶ σὲ ξενοδοχεῖο.

Στὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος ὡστόσο, ὁ Ἀρτέμις ἦρθε ἀπὸ τὸ σπῆτι. Λέγοντας ἦρθε, δὲν ἐνόησ' ὅτι ἀνέβηκε ἐπάνω. "Ὁχι, κάθε ἄλλο. Στάθηκε κάτω καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Κατέβηκε καὶ τοῦ ἀνοῖξε ἡ ὑπερτίρια, ἡ ὁποία ἐξαφανίστηκε μόλις τὸν εἶδε, γιὰτὶ ἤξερε πὼς ὁ κύριός της ἔχει κλειδί.

"Σεῖς, κύριε; ρώτησε.

"Ὁ Ἀρτέμις ὅμως δὲν εἶχε ὄρεξι γιὰ λόγους φαίνεται.

"Περάστε, τοῦ εἶπε θειλὰ ἡ ὑπερτίρια.

"Ὁ Ἀρτέμις ἔμεινε ἀκίνητος στὴ θέσι του.

"Εἶν' ἀπάνω ἡ κυρὰ Μάρθα; ρώτησε κατόπιν.

"Μάλιστα, κύριε.

"Πές της νάρθη κάτω.

"Ἡ ὑπερτίρια ὑπάκουσε.

"Ἀνέβηκε καὶ εἰδοποίησε τὴν κυρὰ Μάρθα.

"Ἡ ἀγαθὴ γερόντισσα ἀνησυχῆσε. Τί ἦταν αὐτὸ πάλι; Γιατὶ τὴν κάλοσε κάτω ὁ κύριός της; "Ὤστόσο κατέβηκε. Χαϊρέτησε τὸν Ἀρτέμη, μὰ αὐτὸς δὲν τῆς ἀνταπέδωσε τὸ χαιρετισμὸ.

Τὴν ρώτησε μόνον ἀποτόμως τὸ στερεότυπο:

"Μὲ ζήτησε κανεὶς;

"Ὁχι, κύριε, τοῦ ἀπάντησε ἡ γρηγὰ καμαριέρα.

"Τί γίνεται ἀπάνω;

"Τίποτε, κύριε.

"Πῶς τίποτε; Σὲ ρωτῶ, τί γίνεται στὸ σπῆτι μου;

"Τίποτε νεώτερο, κύριε.

"Κι' ἡ ἄρρωστη;

"Λέτε γιὰ τὴν κυρία;

"Ἔστω, λέω γιὰ τὴν κυρία.

"Εἶνε χειρότερα, κύριε, πολὺ χειρότερα.

"Τί θές νὰ πῆς;

"Ὁ πуретὸς μεγάλωσε καὶ δὲν τῆς πέφτει καθόλου. Δὲν τρώει τίποτε, δὲν πίνει τίποτε, ἔχει μείνει ἡ μισή.

"Ὁ Ἀρτέμις κατσούφιασε.

"Ἐμεινε γιὰ λίγο σκερτικὸς, δάγκωσε τὸ χεῖλι του καὶ τέλος ρώτησε στενοχωρημένως:

"Κι' ὁ γιατρός; "Ἐρχεται ὁ γιατρός;

"Μάλιστα, κύριε.

"Καὶ τί λέει;

"Φαίνεται στενοχωρημένος, πολὺ-πολὺ στενοχωρημένος, κύριε.

"Δὲν ρωτῶ πὼς φαίνεται, ἀλλὰ τί λέει.

"Δὲν ἔξρω... Δὲν μίλησε μαζὺ μου. Μόνον μὲ τὸν κ. Λεάνδρο μίλησε.

"Ἐγινε καὶ πάλι σιωπῆ.

"Ὁ Ἀρτέμις φαίνεται πολὺ στενοχωρημένος.

"Ἔστεκε μὲ τὸ κεφάλι κάτω, διστακτικὸς, χωρὶς νὰ μιλήσῃ.

Τότε ἡ κυρὰ Μάρθα τόλμησε νὰ τὸν ρωτήσῃ:

"Δὲν θ' ἀνεβῆτε ἐπάνω, κύριε;

"Ὁ Ἀρτέμις τὴν κύτταξε ἐξαφιασμένος, σαν νὰ ἐμπνοῦσε ἀπὸ κάποιο ὄνειρο.

"Τί εἶπες; τῆ ρώτησε.

"Δὲν θ' ἀνεβῆτε ἐπάνω; ἔξαναπῆ ἡ κυρὰ Μάρθα.

"Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ τὸν θύμωσε.

"Ἐκαμε μιά ἀπότομη κίνησι καὶ ἀπάντησε ξερά:

"Ὁχι.

"Ὅπως θέλετε, ψιθύρισε ἡ κυρὰ Μάρθα.

"Ἐχω δουλειά... Εἶμαι βιαστικὸς, συνέχισε ὁ Ἀρτέμις, κάπως στενοχωρημένος τώρα.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξι, χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ, ἔστριψε κ' ἔφυγε.

"Ἡ γρηγὰ καμαριέρα ἔμεινε σάν σασιωμένη στὴν ἐξώπορτα.

"Ἦταν ἀλήθεια δλ' αὐτὰ ἡ ἔθελπε ὄνειρο; "Ἦρθε ὁ κύριός της; Κι' ἔφυγε ἄμεσως, χωρὶς ν' ἀνέβῃ στὸ σπῆτι;

Συντριμμένη, σασιωμένη, μόλις συγκρατῶντας τὴ λύπη της, ἔκλεισε τὴν πόρτα κ' ἀνέβηκε πάλιν ἐπάνω.

"Ὁ Λεάνδρος ἦταν στὸ δωμάτιό μου τῆ στιγμῆ αὐτῆ. Ἀνησυχῶς δὲ γιὰ τὴν κατάστασί μου, δὲν εἶχε καταλάβει τίποτε, δὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ τὸν ἐρχομὸ τοῦ πατέρα του.

"Ἡ κυρὰ Μάρθα τὸν ἐκάλεσε ἰδιαιτέρως:

"Τί συμβαίνει; τῆ ρώτησε ὁ Λεάνδρος ἀνησυχῶς.

"Ἦρθε ὁ κύριος, τοῦ εἶπε μὲ λυπημένη φωνή.

"Ὁ Λεάνδρος ταραχτήκε.

"Ὁ κύριος! μοιροῦρισε.

"Νά, ὁ πατέρας σας;

"Ποῦ εἶνε; Ποῦ εἶνε;

"Ἐφυγε, παιδί μου, ἀποκρίθηκε ἡ κυρὰ Μάρθα ἀναστενάζοντας.

"Ἦρθε; ... "Ἐφυγε; ... Τί θὰ ποῦν δλ' αὐτὰ;

"Εἶνε ὅπως σοῦ τὸ εἶπα, παιδί μου. "Ἦρθε καὶ στάθηκε κάτω στὴν πόρτα.

"Δὲν ἀνέβηκε ἀπάνω;

"Ὁχι. Μ' ἐκάλεσε κάτω.

"Καὶ τί σοῦ εἶπε;

"Μὲ ρώτησε τί γίνεται στὸ σπῆτι.

"Τί τοῦ ἀπάντησες;

"Ἐκείνο ποῦτρεπε νὰ τοῦ ἀπαντήσω. Τοῦ εἶπα πὼς ἡ κυρία εἶνε ἀσχημα, πολὺ ἀσχημα...

"Λοιπὸν;

"Ἡ κυρὰ Μάρθα δίστασε.

"Λοιπὸν, πὲς μου τὰ δια. Γιατὶ διστάζεις; Τοῦ εἶπες πὼς ἡ μαμὰ εἶν' ἄρρωστη κ' ἡ ἀδιαφορία;

"Νά.

"Κι' ἔφυγε;

(Ἀκολουθεῖ)

Ἦρες μόνονες, θλιμμένες, θανάσιμα ἀνιάρες...